



μου και τι μου είπε. (τη μιμείται)... « Ντροπή, οι κοπέλες δεν θαυμάζουν τους νέους. Δεν είναι για σένα, ούτε της τάξης σου, ούτε της ηλικίας σου». «Καλέ, θεία, δεν είπα να τον παντρευτώ, είπα πως είναι ωραίο παιδί». Τι μ' απάντησε; (την μιμείται πάλι) «Είναι ο Λιάς της Γιασεμιάς, ο Θεός να της τον χαρήνει, μεγάλωσε κι αυτός».

PENA: Ο Λιάς, τον είδες;

MENIA: Τι να σου πω, φιλενάδα, τέτοιο λεβέντη δεν έχω ξαναδεί. Έχει μια φυσική λεβεντιά σαν νέο πουλάρι. Και είναι σεμνός σαν παρθένα. Βάζω στοίχημα ότι είναι παρθένος.

PENA: Μη βάζεις στοίχημα θα το χάσεις. Ο Λιάς ξεπαρθενεύτηκε πέρισυ τέτοια εποχή.

MENIA: Τι λές. Και πώς το ξέρεις;

PENA: 'Ημουν η ...δράστις και η ...παθούσα!!!

MENIA: Τι λές, μωρή, αθεόφοβη; Για πες μου, για πες μου.

PENA: Τι να σου πω. Πέρισυ ήταν ακόμα μπουμπούκι, κοντά δεκαπέντε δεκαέξι. Μιλούσε και χαμήλωνε τα μάτια. Αβγαλτο παιδί.

Όύτε στη σκάλα πήγαινε, ούτε παρέες έκανε με τ' άλλα παιδιά. Οι μόνες του ασχολίες ήταν βάρκα και ψάρεμα. Πήγαινε και στο μοναστήρι, βοηθούσε τον παπα-Νικόλα, παπαδάκι από μικρό, λαμπάδες θυμιατό... εις οσμήν ευωδίας πνευματικής... Τον είδα και λύγισαν τα γόνατά μου, φιλενάδα. Είπα, ρε πούστη, εσένα θα σε χαρώ πρώτη εγώ. Το πήρα σαν...εξερεύνηση, κατάλαβες; Σαν μελέτη, παιδί μου! Σκέφτηκα ότι θα είχε πολύ πλάκα. Το σκέφτηκα, το ξανασκέφτηκα, θα έχει γούστο είπα... Κατάστρωσα λοιπόν ένα σχέδιο. Του ζήτησα να με πάει με τη βάρκα στο ερημοκλήσι, στον 'Αγιο Σώζοντα, εκεί στο ξερονήσι στη βίγλα. Μάλιστα το ζήτησα από τη μάνα του, ξέρεις το σπίτι τους είναι δίπλα στης γιαγιάς μου. Α, ήταν απόλαυση... Έβαλα ένα μαντήλι, πήρα κεριά και λιβάνια σ' ένα καλάθι και μπήκα στη βάρκα σεμνή σαν σιγανοπαπαδιά. Φτάσαμε, ανεβήκαμε στο εκκλησάκι, ανάψαμε τα καντήλια, βρήκε λιβάνι, σπίρτα, καρβουνάκια... κάναμε θυμίαμα....'Ηξερε τα κατατόπια. Ε, τελειώσαμε και κατεβήκαμε στο γιαλό να φύγουμε. Του είπα να καθίσουμε λίγο, είχα ψωμί, τυρί, ντομάτες να φάμε κάτι. Πριν τ' ανοίξω όμως του λέω: Τι ωραία θάλασσα, τι ωραία μέρα, δεν κάνουμε ένα μπάνιο; Κοκκίνισε, αδελφούλα μου, κι έχασε τη φωνή του. «Δεν έχω μπανιερό», μου λέει. «Και τι πειράζει, του λέω, εγώ δεν σε παρεξηγώ, κάνε και χωρίς μπανιερό». (γελάει). 'Επρεπε να τον έβλεπες....'Έμεινε με το στόμα ανοιχτό... Γδύθηκα εγώ, είχα το μπικίνι μου, έπεσα στη θάλασσα... είχε γίνει κατακόκκινος. Εγώ έκανα πως δεν πρόσεχα τίποτα και σε λίγο βάζω τις φωνές πως τάχα πνίγομαι. Για πότε έπεσε στη θάλασσα... Μ' έβγαλε στην ακτή... κι εγώείχα κολλήσει πάνω του σαν πεταλίδα! Και το πόδι μου, που κρεμόταν υποτίθεται, βρισκόταν ανάμεσα στα σκέλια του... Ε, τώρα τι άλλο να σου πω; Εκεί στην άμμο έγινε το... ανεπανόρθωτο!!!

MENIA: Βρε είσαι τρομερή! Δεν διστάζεις, δεν βάζεις φραγ-

μούς!

PENA: Ελα, μωρέ, για πλάκα το 'κανα. 'Ηθελα να ξεπαρθενέψω κι εγώ έναν άντρα. Κακό είναι;

MENIA: Ε, είσαι... ανεπανάληπτη! Λοιπόν, λοιπόν;

PENA: 'Υστερα φάγαμε, στέγνωσαν τα ρούχα του απάνω του, τα μαζέψαμε μπήκαμε στη βάρκα και γυρίσαμε.

Εγώ σεμνή και ευλαβής σαν την κυρα-Ευλαμπία όταν γυρίζει από την εκκλησία, εκείνος με τα μάτια διαρκώς κάτω λες και είχε κάνει τη μεγαλύτερη αμαρτία...

MENIA: Λοιπόν, τι έγινε από τότε; Ξανασυναντηθήκατε;

PENA: Ελα, μωρέ, το κρυόπλαστο. Σου λέω μόνο τουό. Ο Λιάς είναι σαν ν' αγκαλιάζεις ένα άγαλμα.'

Η δεν ξέρει ή δεν θα γίνει ποτέ θερμός εραστής. Είναι ό,τι βλέπεις, απλώς ένας λεβέντης. Ξέχασέ τον. Για πες μου τώρα τι έγινε με το Στέφο; Την τελευταία φορά τα είχατε χαλάσει, συμφιλιωθήκατε πάλι;

MENIA: Γιατί, είναι η πρώτη; Δεν ξέρω που θα πάμε, πόσο μακριά θα πάμε. Τσακωνόμαστε σαν τη γάτα με το σκύλο αλλά...(με περίσκεψη) το βλέπω ότι δεν πρόκειται να χωρίσουμε ποτέ.

PENA: Ε, μα κι εσύ του κάνεις γυμνάσια.

MENIA: Βλέπεις θέλει να ζήσουμε στο νησί κι εγώ δεν θέλω να ζήσω εδώ. Αυτός έχει την περιουσία του πατέρα του, τα ψαράδικα, το ξενοδοχείο...

Θα επιβλέπει και θα αναπτύσσει σαν οικονομολόγος. Εγώ θέλω να δουλέψω σαν γιατρός και δεν θέλω να το κάνω στο νησί γιατί δεν βλέπω εξέλιξη. Καταλαβαίνεις; (κοροϊδευτικά). Η κυρία γιατρίνα, σύζυγος του κυρίου Στεφάνου Ξάντου, με το σπίτι στην παραλία, με δυο-τρία κουτσούβελα, με τη θέση της στην κοινωνία και στην εκκλησία. Μπορεί να γίνει και δήμαρχος ο Στεφανος και ...ε, δεν μπορώ, ρε Ρένα, δεν το μπορώ. Πού είναι τα όνειρά μας, η δικαιοσύνη του λαού, ο νέος αέρας που θα ζεσκονίσει τις παλιές αντιλήψεις, που θα φτιάσει τον κόσμο καλλίτερο. Πώς να πέσω στο ρόλο της αστής, της κυρίας δημάρχου;

PENA: Σε νόμιζα πιο έξυπνη, καημένη μου. Από τη μια σου δίνεται το εξασφαλισμένο αύριο, μια άνετη ζωή δίπλα σ' ένα λεβέντη - που τον αγαπάς και σ' αγαπάει - κι από την άλλη ένα πόστο να βάλεις σ' εφαρμογή αυτά που πιστεύεις. 'Οσα μπορείς από αυτά που πιστεύεις.

MENIA: Μα τι μπορώ να κάνω; Η θέση μου η ίδια θα μου δένει τα χέρια.

PENA: Δεν τα έχουμε πει, ρε Μέλπω; "Ενα Σύλλογο Κυριών να κάνεις με νέες κοπέλες, ένα πολιτιστικό κέντρο, έναν καλλιτεχνικό όμιλο. Να οργανώσεις και να διδάξεις τις νέες μητέρες. Για διατροφή, για προστασία του περιβάλλοντος, για τα δίκαια του ατόμου, για τη θέση της γυναικας. Ξέρεις πόσα μπορείς να κάνεις από αυτή τη θέση που σου προσφέρεται;

MENIA: Ναι, αλλά να ζήσω στο νησί;

PENA: Και δεν μου λές, κυρά μου, πώς θα ζήσεις στην πόλη; Κακομοίρα μου, θα καταντήσουμε σαν αυτές τις ζεβαμμένες και ζαναβαμμένες που μοιάζουν σαν γλυμμένες καραμέλες από τις κρέμες που πασαλοίφονται για να κρύψουν τις ρυτίδες και ζουν με το κομμωτήριο και την μπιρίμπα, την τράπουλα. Το πολύ-πολύ να το παιζουμε και διανοούμενες σαν αυτές που πάνε σ' όλες τις καλλιτεχνικές εκθέσεις και προσπαθούν με κάθε τρόπο να εξασφαλίσουν μια πρόσκληση στις θεατρικές πρεμιέρες. Θα σε ικανοποιεί αυτή η ζωή; (η Μένια σκέφτεται - έρχεται ο Στεφανος με τη Ζαφείρα).